

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.019 van 21 juni 2013
in de zaak A. 199.029/IX-7053**

In zake : Agim DE BRUYCKER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Katrien Crauwels en Koen Clonen
kantoor houdend te 2600 Antwerpen
Fruithoflaan 124 bus 14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken
die woonplaats kiest bij
de federale politie DGS/DSJ
gevestigd te 1050 Brussel
Fritz Toussaintstraat 8

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 februari 2011, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 2 november 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 tot uitvoering van artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 213.253 van 16 mei 2011 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Bij arrest nr. 221.476 van 22 november 2012 worden de debatten heropend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2013.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Koen Clonen, die verschijnt voor de verzoeker, en adviseurs Kirsten Peeters en Ruben Goosens, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feitelijke gegevens van de zaak zijn uiteengezet in het arrest nr. 221.476 van 22 november 2012.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. De verwerende partij stelt dat de verzoeker niet doet blijken van het wettelijk vereiste belang, aangezien het bestreden besluit tot gevolg heeft dat, vergeleken met de oorspronkelijk opgemaakte rangschikking overeenkomstig de originele versie van het koninklijk besluit van 3 juni 2007, zijn rangschikking verbetert terwijl de datum van aanstelling die de verzoeker zelf heeft vooropgesteld -1 april 2010- behouden blijft. Zij wijst erop dat de wet van 25 januari 2010 tot gevolg gehad heeft dat 43 personeelsleden van de ex-gerechtelijke politie (ex-GPP) op 1 januari 2009 tot commissaris benoemd werden en dat, om de proportionaliteit te behouden, op die datum ook 43 ex-rijkswachters benoemd of aangesteld konden worden, zodat die wet geen enkel personeelslid van de ex-rijkswacht benadeeld heeft; integendeel, als gevolg van de wet van 25 januari 2010 schuift de verzoeker negen plaatsen vooruit.

5. De verzoeker antwoordt dat een vernietiging van het bestreden besluit een invloed zal hebben op de datum van zijn aanstelling, die nu bepaald is op 1 april 2010. Als gevolg van het bestreden besluit krijgt een bepaalde beroepsgroep -de leden van de BOB die het brevet bezaten op 30 december 2000; het gaat om 43 personen- exclusief uitzicht op het bezetten van de bijkomende plaatsen als gevolg van de wet van 20 januari 2010 en zullen 33 oud-BOB'ers die oorspronkelijk lager gerangschikt waren, hem voorbijgaan. Zijn benoeming zal in die mate vertraging oplopen.

6. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij nog dat de voorrang die aan bepaalde ex-rijkswachters wordt gegeven ter uitvoering van de wet van 25 januari 2010 een beperkte voorrang is, aangezien zij enkel geldt voor 43 personen, dit is het aantal dat overeenstemt met het aantal ex-GPP'ers dat het voordeel van de wet geniet. Zij benadrukt nogmaals dat de verzoeker door het bestreden besluit geen direct nadeel ondergaat, aangezien de oorspronkelijke rangorde van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 wordt hersteld en de aspiratie van de verzoeker om op 1 april 2010 tot commissaris aangesteld te worden

daarmee intact blijft. Zij voegt daaraan toe dat het voordeel dat de verzoeker van een vernietiging verwacht -met name 33 plaatsen opschuiven- uitermate onzeker en hypothetisch is, aangezien de Koning op grond van objectieve criteria regels kan vaststellen om de rangorde te bepalen. In ieder geval gaat de verzoeker negen plaatsen vooruit, waardoor hij profiteert van de 43 extra aanstellingen ten gevolge van de wet van 25 januari 2010.

Beoordeling

7. Met het bestreden besluit wordt in de eerste plaats het koninklijk besluit van 1 maart 2009 ingetrokken. Dat besluit is ook door de Raad van State vernietigd -arrest nr. 213.046- op grond van de overweging dat de verwerende partij geen deugdelijke reden had om retroactief in te grijpen op de rechtstoestanden gevestigd door het koninklijk besluit van 3 juni 2007.

Een en ander heeft tot gevolg dat het koninklijk besluit van 1 maart 2009 geen enkel rechtseffect heeft kunnen hebben. De verzoeker is het daarmee eens; hij heeft artikel 1 van het bestreden besluit buiten het voorwerp van zijn beroep gehouden.

Zoals blijkt uit het Verslag aan de Koning en het advies van de Raad van State (Belgisch Staatsblad 3 december 2010, p. 73.855 - 73.857) bij het bestreden besluit, is artikel 2 van dat besluit -waarmee een voorrang wordt ingesteld voor de ex-BOB'ers die hun brevet uiterlijk op 30 december 2000 bezaten- gelinkt aan artikel 8 van de wet van 25 januari 2010; het bestreden besluit heeft daarom ook uitwerking op dezelfde datum als de benoeming die deze wet verleent. Dit betekent dat er geen "absolute" voorrang wordt ingevoerd voor de ex-BOB'ers die als zodanig in dienst waren op 30 december 2000, maar dat die voorrang beperkt is tot het aantal dat nodig is om de proportionaliteit te behouden met de personeelsleden ex-GPP, die krachtens artikel 8 van de wet van 25 januari 2010 per 1 januari 2009 tot commissaris benoemd worden. Het is niet betwist dat

het om 43 personeelsleden gaat, die nu per 1 januari 2009 kunnen aangesteld worden.

Kan de verwerende partij dus gevolgd worden in haar stelling dat het om een beperkte voorrang gaat, dan heeft die geïnstitutionaliseerde voorrang zeker tot gevolg dat een aantal ex-BOB'ers die op grond van hun graadanciënniteit lager geklasseerd waren dan de verzoeker, hem nu voorafgaan en dat de verzoeker in de nieuwe rangschikking na verrekening van de impact van de wet van 25 januari 2010 die hem uitzicht deed krijgen op een verbetering van zijn rangschikking met 43 plaatsen, nu voorbijgestoken wordt door 33 ex-BOB'ers en slechts van plaats 128 naar plaats 118 opschuift. Met andere woorden, kon de verzoeker, na de wet van 25 januari 2010 en rekening houdend met het koninklijk besluit van 3 juni 2007, hopen op een verbetering van zijn rangschikking met 43 plaatsen -waarmee dan een mogelijke aanstelling op een vroegere datum dan 1 april 2010 overeenstemt- dan is die ambitie met het bestreden besluit de grond in geboord. Dit verleent hem het vereiste belang om de vernietiging van de nieuwe regeling na te streven.

8. De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van de middelen

9. De auditeur-verslaggever heeft zich beperkt tot het onderzoek van het tweede en het vijfde middel.

Tweede middel

Standpunt van de partijen

10. De verzoeker voert de schending aan van artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, en § 2/1, van het RPPol en het legaliteitsbeginsel.

Hij stelt dat hij behoort tot een categorie van 290 personeelsleden die overeenkomstig artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, RPPol uitzicht hadden op een aanstelling tot commissaris en dat hij volgens de oorspronkelijke regeling, met inachtneming van een gemiddelde aanstelling van 20 personen per jaar, als 128e gerangschikte op 1 april 2010 een aanstelling tot commissaris kon verwachten. De wet van 25 januari 2010 heeft die situatie gewijzigd, door de benoeming tot commissaris van een aantal personeelsleden ex-GPP te versnellen -benoeming vanaf 1 januari 2009- en dienovereenkomstig voor de handhaving van de proportionaliteit tussen ex-GPP en ex-rijkswacht evenveel ex-rijkswachters voor benoeming tot commissaris in aanmerking te laten komen. Door nu met het bestreden besluit het aantal door de wet van 25 januari 2010 vrijgekomen mogelijkheden van aanstelling tot commissaris bij voorrang toe te kennen aan de personeelsleden ex-BOB die ten laatste op 30 december 2000 hun brevet bezaten -dit is “exact dezelfde groep als die welke in het koninklijk besluit van 1 maart 2009 werden bevoordeeld in de rangregeling”- voegt “het bestreden besluit een voorwaarde toe die niet in de wet voorzien is en die bovendien indruist tegen de bedoeling van de wetgever” en schendt het de in artikel XII.VII.18 RPPol voorziene rangregeling volgens graadanciënniteit.

11. De verwerende partij antwoordt daarop wat volgt: Zij betwist dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 25 januari 2010 opgemaakt kan worden dat de wetgever zelf aangegeven heeft hoe de extra aanstellingen die mogelijk werden door de benoeming van een aantal personeelsleden ex-GPP moesten begeven worden en verwijst naar het complex evenwicht dat moest gevonden worden en naar de nood aan pacificatie binnen de gerechtelijke zuil van de federale politie. Zij betwist ook dat in artikel XII.VII.18 RPPol de verplichting moet gelezen worden om de graadanciënniteit “als allesbepalend” te beschouwen en stelt dat de besteden regeling kadert in de discretionaire bevoegdheid die artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, RPPol aan de Koning heeft verleend.

12. In zijn memorie van wederantwoord argumenteert de verzoeker nog dat de wetgever, aangezien hij met artikel XII.VII.18, § 2/1, tweede lid, een

bepaling heeft ingevoerd die alleen maar afwijkt van § 2 en niet ook van § 1, er duidelijk blijk van heeft gegeven niet te willen afwijken van het principe van de rangschikking volgens de graadanciënniteit.

13. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij nog dat de wetgever met de wet van 25 januari 2010 niet heeft willen tussenkomen in het systeem opgezet door artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, RPPol, aangezien de wetgever geen regeling ingevoerd heeft voor aanstellingen -de aangelegenheid waarop die bepaling betrekking heeft- maar voor bevorderingen en benoemingen en aangezien uit de parlementaire voorbereiding niet blijkt dat bij de aanstellingen alle categorieën van rijkswachters op gelijke wijze aan bod moeten komen. Zij voegt daaraan toe dat er een perfecte verklaring bestaat voor de bepaling in artikel XII.VII.18, § 2/1, waarbij voor de aanstellingen van de personeelsleden ex-GPP afgeweken wordt van artikel XII.VII.18, §§ 1 en 2, terwijl voor de proportionaliteit enkel afgeweken wordt van § 2 van die bepaling: het ene betreft het instellen van een nieuwe benoemingsgrond, het tweede een bijsturing van de ingevoerde proportionaliteit zodat de oorspronkelijke proportionaliteit niet verandert.

Beoordeling

14. Artikel XII.VII.18, § 1, RPPol heeft de bevordering tot commissaris mogelijk gemaakt voor een aantal hoofdinspecteurs bij de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie. Deze bevorderingen zijn afhankelijk gemaakt van de eerbiediging van een bepaalde proportionaliteit, die nader wordt omschreven in § 2 van het artikel. Om die proportionaliteit te blijven behouden voorziet het derde lid van § 2, wat betreft de voormalige rijkswachters, in de aanvulling met personeelsleden uit het middenkader van de voormalige rijkswacht “volgens de nadere regels bepaald door de Koning”. Die nadere regels zijn vastgesteld met het koninklijk besluit van 3 juni 2007 waarin voorzien wordt in een aanstelling met inachtneming van een bepaalde voorrang. Het bestreden besluit brengt een wijziging aan de voorrang, met name creëert het een bijkomende voorrang binnen de categorie van de houders van het BOB-brevet.

15. Met de wet van 25 januari 2010 hebben, buiten de bestaande regeling van artikel XII.VII.18 RPPol om, een beperkt aantal personeelsleden ex-GPP een bevordering tot commissaris gekregen (artikel 8, eerste lid, dat artikel XII.VII.18, § 2/1, eerste lid, RPPol geworden is). Tevens is een regeling ingevoerd om de bestaande proportionaliteit te handhaven (artikel 8, tweede lid, dat artikel XII.VII.18, § 2/1, tweede lid, RPPol geworden is): er zullen evenveel ex-rijkswachters aangesteld worden als er ex-GPP'ers benoemd worden.

Noch uit de tekst van de wet van 25 januari 2010, noch uit de parlementaire voorbereiding ervan kan opgemaakt worden dat de wetgever de bevoegdheid van de Koning om overeenkomstig artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, RPPol de nadere regels te bepalen waaronder de leden van het middenkader van de rijkswacht in aanmerking worden genomen om de wettelijk ingestelde proportionaliteit op het vlak van de bevordering tot commissaris te bereiken, heeft willen inperken of in een bepaalde richting sturen door met name geen wijziging meer te mogen brengen aan de regels van voorrang die uitgetekend waren in het koninklijk besluit van 3 juni 2007. Dit betekent dat de Koning zijn van origine ruime discretionaire bevoegdheid behouden heeft. Het bestreden besluit miskent de in het middel genoemde bepalingen niet.

16. Het middel is niet gegrond.

Vijfde middel

Standpunt van de partijen

17. De verzoeker voert de schending aan van het motiveringsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij stelt dat niet blijkt welke redenen aan het bestreden besluit ten grondslag liggen; met name ligt -net zomin als bij de totstandkoming van het koninklijk besluit van 1 maart 2009- geen relevante reden voor om de personeelsleden die op 30 december 2000 houder waren van het BOB-brevet bij voorrang aan te stellen. Het heeft er integendeel de

schijn van dat de verwerende partij onder druk van een belangengroep ook nu weer -en ondanks een eerder arrest van de Raad van State- een aantal personeelsleden van de ex-BOB heeft willen bevoordelen.

18. De verwerende partij antwoordt dat zij, nadat de Raad van State vastgesteld had dat geen deugdelijke reden opgegeven was om retroactief in te grijpen op de aanspraken die de verzoeker op grond van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 kon doen gelden, de rangschikking overeenkomstig dat koninklijk besluit van 3 juni 2007 hersteld heeft en dat met de nieuwe regeling geen enkel personeelslid een lagere rangschikking verkrijgt, zodat alle verworven rechten geëerbiedigd worden. Een besluit als het bestredene moet niet formeel gemotiveerd zijn. De motieven zijn vermeld in de aanhef van het besluit en het doel van de regeling is uiteengezet in het Verslag aan de Koning bij het besluit. Dat de motieven deugdelijk zijn blijkt uit het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, die zich kon verzoenen met de uitleg van de gemachtigde ambtenaar.

De verwerende partij stelt voorts dat er een deugdelijke reden bestaat om in de nieuwe regeling voorrang te geven -ten belope van 43 plaatsen- aan de ex-rijkswachters die het BOB-brevet behaalden vóór 31 december 2000. Het betreft het “grote verschil in opleiding” van de betrokkenen -waarop ook reeds de “beslissing van 16 november 2000” terugviel- waarbij een aantal personeelsleden “aan de vooravond van de grote politiehervorming waarbij heel wat leden van de voormalige rijkswacht via een verkorte opleiding alsnog een BOB-brevet konden bekomen”. Die nieuwe regeling benadeelt niemand en doet de aanspraken die de verzoeker op grond van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 kan doen gelden niet teloor, zodat ook het gezag van het vernietigingsarrest ten volle gerespecteerd is.

Dat er relevant een onderscheid gemaakt kan worden tussen de personeelsleden ex-BOB die hun brevet op 31 december 2000 behaalden (als de verzoeker) en zij die dit brevet voordien behaalden, blijkt uit wat volgt: (1) de

“oude opleiding” beliep 1920 uren terwijl de verkorte opleiding die leidde tot de brevetten van 31 december 2000 slechts 177,5 uren beliep; de overheid mag niet zomaar aan dit wezenlijk verschil in opleiding voorbijgaan; (2) de “ministeriële beslissing van 16 november 2000” hield rekening met het onderscheid tussen de keuronderofficieren die de lange opleiding hadden gevolgd en zij die later tot de BOB zijn gaan behoren door het volgen van de korte opleiding, want die beslissing handelt bewust enkel over “keurofficieren die ‘op dat moment’ -dus op 16 november 2000- een leidinggevende functie bekleden binnen de BOB”; (3) de datum 30 december 2000 is niet willekeurig, want hij is ook onder meer vooropgesteld in artikel 25 van het koninklijk besluit van 26 maart 2001.

De verwerende partij stelt ten slotte ook nog dat het bestreden besluit het algemeen belang dient, doordat de 43 personeelsleden die er een voorrang mee krijgen er ook recht op hebben dat hun aanspraken worden gehonoreerd. Zij besluit dat de Raad van State binnen zijn marginale toetsingsbevoegdheid -ook rekening houdend met de “zeer aanzienlijke inspanning die geleverd is om tot een faire oplossing te komen” na de schorsing/vernietiging van het koninklijk besluit van 1 maart 2009 en de invoeringen door de wet van 25 januari 2010- op grond van de voorgelegde stukken niet kan besluiten tot een schending van het motiveringsbeginsel.

19. De verzoeker repliceert dat het bestreden besluit de parameters, vastgelegd in het koninklijk besluit van 3 juni 2007 wijzigt. Hij wijst erop dat artikel 8 van de wet van 25 januari 2010 voorzien heeft in een verhoging van het aantal ex-rijkswachters dat kon benoemd of aangesteld worden en dat de wet aldus een regeling heeft ingevoerd die alle begunstigden uit de rangschikking van 2007 ten goede zou komen, dat de zogenaamde beslissing van 16 november 2000 geen deugdelijk motief kan zijn om zijn aanspraken eenzijdig te wijzigen en dat het onderscheid tussen de “oude” en de “verkorte” BOB-opleiding niet ter zake doet, omdat de loutere duur van een opleiding -zonder gevolgen voor de kwaliteit ervan en zonder rekening te houden met het feit dat hij reeds lang bij de BOB werkte en

uit de gerechtelijke sectie van rijkswachtbrigade kwam- geen onderscheiden behandeling kan rechtvaardigen.

20. In haar laatste memorie benadrukt de verwerende partij dat het onderscheid tussen de “oude” en de verkorte opleiding voor het BOB-brevet wel degelijk pertinent is. Zij stelt dat de opsplitsing in categorieën door het koninklijk besluit van 3 juni 2007 verband houdt met de opleiding die de betrokkenen genoten en dat het verschil in opleiding nu ook wordt doorgetrokken binnen de derde categorie personeelsleden. Zij herinnert ook aan het arrest nr. 94/2008 van het Grondwettelijk Hof waarin volgens haar gesteld is dat, rekening houdend met de grote verschillen in de duur van de opleiding, het uitsluiten van niet-brevethoudende rijkswachters, discriminerend was en zij voegt daaraan toe dat de stelling dat de verkorte opleiding gecompenseerd is door een ruime ervaring met gerechtelijke onderzoeken, een loopje neemt met de realiteit.

Beoordeling

21. Met het middel stelt de verzoeker de vraag aan de orde of de verwerende partij een deugdelijke reden had om voor de vaststelling van de voorrangregeling voor de aanstelling van rijkswachters ex-BOB tot commissaris, die tot dan gesteund was op de anciënniteit, een opsplitsing te maken tussen de personeelsleden die het BOB-brevet behaalden op 31 december 2000 -zoals de verzoeker- en de personeelsleden die het brevet eerder behaalden.

22. In herinnering wordt gebracht dat de voorrangsregeling die het bestreden besluit instelt, betrekking heeft op de opvulling van de mogelijkheden die zich aanboden na de bijkomende benoemingen, door artikel 8 van de wet van 25 januari 2010, van personeelsleden ex-GPP tot commissaris met ingang op 1 januari 2009. Zij heeft dus een beperkte uitwerking en strekt ertoe het herstel te realiseren van de proportionaliteit zoals die verstoord was door de eenmalige benoemingsronde van 43 personeelsleden ex-GPP. Het bestreden besluit heeft daarom ook uitwerking vanaf 1 januari 2009.

23. In de arresten nr. 196.212 en 213.046 heeft de Raad van State uitspraak gedaan over de vraag of de verwerende partij de rechtstoestand van de verzoeker retroactief mocht wijzigen en of zij redenen had om het hem eerder toegekend voordeel -een rangschikking op basis van de anciënniteit alleen- volledig teniet te doen. De Raad kon uit de toen overgelegde stukken niet opmaken dat een reden van algemeen belang rechtvaardigde dat het criterium van onderscheid precies gelegd werd op 30 december 2000, terwijl de verzoeker zijn brevet behaalde op 31 december 2000.

Bij het onderzoek van dit middel moet de Raad van State uitmaken of de verwerende partij blijk geeft van een deugdelijke reden, het algemeen belang betreffend, om te stellen dat de rijkswachters ex-BOB, die het BOB-brevet behaalden vóór 30 december 2000, voorgaan op de ex-rijkswachters die het brevet op een latere datum behaalden, zoals de verzoeker die het brevet behaalde op 31 december 2000.

24. De verwerende partij verwijst naar de ontstentenis van opmerkingen van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het voorgelegd ontwerp en naar het Verslag aan de Koning bij het besluit. De afdeling wetgeving heeft evenwel in haar advies alleen vastgesteld dat de gemachtigde ambtenaar verduidelijkt had dat de beoogde wijziging er niet toe strekte het door de Raad van State geschorste koninklijk besluit van 1 maart 2009 te hernemen, maar wel om een correcte uitvoering te geven aan de wet van 25 januari 2010. Over de regelmatigheid van de datum van het behalen van het brevet heeft de afdeling wetgeving zich niet uitgesproken.

De verwerende partij verwijst naar het Verslag aan de Koning, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 3 december 2010. Daarin wordt het doel van de nieuwe regeling uiteengezet: de rangschikking op grond van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 herstellen en in het kader van het op punt stellen van de proportionaliteit na de benoeming van 43 personeelsleden ex-GPP een versnelde aanstelling mogelijk maken van “personeelsleden die vóór 30 december

2000 houder waren van het brevet BOB”. Daarin wordt evenwel niet uiteengezet waarom de cesuur precies op 30 december 2000 gelegd wordt.

25. In het besluit zelf en de bijgaande stukken wordt niet verantwoord waarom 30 december 2000 het kantelmoment is voor een prioritaire rangschikking. Aangezien het bestreden besluit evenwel een reglementair karakter heeft, is het onderzoek van de motieven niet beperkt tot wat expliciet uiteengezet is.

De verwerende partij verwijst naar de opleiding welke de personeelsleden hebben gevolgd: de personeelsleden die vóór 31 december 2000 het BOB-brevet behaalden hebben 1920 uren gevolgd; de personeelsleden die het brevet behaalden op 31 december 2000 hebben slechts 177,5 uren gevolgd. Dat is volgens haar dan een reden om de laatstgenoemden anders te behandelen.

26. De verwerende partij heeft, ter ondersteuning van haar stelling, een aantal stukken in het debat gebracht en die stukken verduidelijkt in het licht van de politiehervorming die in 2000 werd voorbereid.

Met die stukken verduidelijkt zij dat de regering in de loop van 2000 beslist heeft om 350 rijkswachters uit de brigades, die afgedeeld waren bij of werkten in steun voor de BOB, over te hevelen naar de federale politie omdat de gespecialiseerde federale recherche onderbezet was en dat zij in dat kader de mogelijkheid gecreëerd heeft om de personeelsleden, die het vereiste BOB-brevet nog niet bezaten, dat brevet alsnog volgens een verkorte procedure te laten behalen. Blijkens de nota van het Algemeen Commando van de rijkswacht van 16 juni 2000, goedgekeurd door de minister van Binnenlandse Zaken op 23 juni 2000 zal die verkorte procedure betrekking hebben op “een kennistest en een vorming”, zal de kennistest “vergelijkbaar zijn met de ‘klassieke kennistest BOB’” en zullen de laureaten van die selectie “een aangepaste vorming krijgen”.

Die verduidelijking laat evenwel niet toe te stellen dat de “verkorte vorming” op grond waarvan de verzoeker het BOB-brevet behaalde, een reden mag zijn om hem anders te behandelen dan zijn collega’s die het brevet met inachtneming van de organieke regeling behaald hebben. Het brevet behaald volgens de verkorte opleiding heeft immers dezelfde waarde als het brevet verkregen volgens de klassieke regeling, aangezien de verwerende partij niet aantoont dat de reglementering twee soorten brevetten heeft ingesteld, die verschillen volgens de omstandigheden waarin zij behaald werden. Dat de vormingsduur om hetzelfde brevet te verkrijgen verschilt, betekent niet automatisch dat de brevetten die de opleidingen afsluiten, een andere waarde hebben. En de regelmatigheid van de verkorte procedure is blijkbaar nooit door enig belanghebbende in vraag gesteld.

27. Een en ander doet de Raad van State besluiten dat de verwerende partij niet bewijst dat zij over een deugdelijke reden beschikte om de categorie rijkswachters die het BOB-brevet behaalden vóór 30 december 2000 voor te laten gaan op de rijkswachters die datzelfde brevet op 31 december 2000 behaalden, zoals de verzoeker.

28. Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. Het koninklijk besluit van 2 november 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 3 juni 2007 tot uitvoering van artikel XII.VII.18, § 2, derde lid, van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten wordt vernietigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 juni 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche